

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **O. Č.**, bytem K. S. 491/33, P. 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, Na Baních 1304, Praha 5 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2010 sp. zn. KRPS-8719-12/ČJ-2010-0100KR-PK,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal podanou žalobou zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje - náměstka ředitele pro vnější službu – ze dne 5. ledna 2010 č. 15/2010 (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci na základě ustanovení § 155 a § 156 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, přiznáno odchodné ve výši 57.430,- Kč. Žalobce má rozhodnutím stanovenou výši odchodného za nezákonnou.

Žalobce v žalobě popsal průběh služebního poměru, uvedl, že byl přijat do služebního poměru příslušníka Policie České republiky dne 1.4. 1999. Rozhodnutím ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Praha-západ byl žalobce ke dni 20.3.2006 podle ustanovení § 27 odst. 1 a 2 zákona č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníků Policie České republiky zproštěn výkonu služby. Od tohoto data mu náleželo podle ustanovení § 27 odst. 3 téhož zákona 80 % služebního příjmu. Podle pozdější úpravy ustanovení § 124 odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen

„zákon o služebním poměru“), účinné od 1.1. 2007, má příslušník, který byl zproštěn výkonu služby, nárok na příjem ve výši 50 % služebního příjmu odpovídajícího průměrnému služebnímu příjmu. Takto určená část byla žalobci počínaje 1.1.2007 vyplácena.

Důvodem zproštění výkonu služby bylo trestní stíhání žalobce, jež žalobce považuje za nesmyslné od samého počátku, neboť byl obviněn z toho, že nesprávně vyšetřil dopravní nehodu, ačkoli pouze vyhotovoval fotodokumentaci a nebyl přitom nadán žádnými pravomocemi. Trestní stíhání žalobce bylo skončeno zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu Praha – západ ze dne 16. července 2009 vydaného pod sp. zn. 1T 139/2008, který nabyl právní moci dne 9.9.2009. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. 166/2009 bylo počínaje dnem 16.9.2009 ukončeno zproštění služby žalobce a od 17.9.2009 mu dle tohoto rozhodnutí náležel služební příjem pro služební místo, v němž je ustanoven, v plné výši. Týmž rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobci bude doplacena část služebního příjmu, o kterou byl po dobu zproštění výkonu služby zkrácen. K výplatě tohoto doplatku došlo v září 2009. Ke dni 31. prosince 2009 byl žalobce na základě vlastní žádosti podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5.1.2010, kterým bylo stanoveno odchodné ve výši 57.430,- Kč, se žalobce dne 18.1.2010 odvolal a v podaném odvolání napadl stanovenou výši odchodného. Za nesprávný považoval základ pro výpočet odchodného, tj. částku 24.613,- Kč, neboť jeho příjem vyplacený v kalendářním roce 2009 vysoce převyšoval tuto částku. Žalobou napadeným rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce poukázal na znění ustanovení § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož se za služební příjem považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka a namítal, že rozhodným obdobím pro výpočet odchodného kalendářní rok 2009, protože jeho služební poměr skončil dne 31. 12.2009. Žalobce dále konstatoval, že podle výstupu z ekonomického informačního systému žalovaného, žalovaným potvrzeného evidenčního listu důchodového pojištění za rok 2009 a podle potvrzení o zdanitelných příjmech, vyplatil žalovaný žalobci v tomto kalendářním roce celkově 699.272,- Kč. Žalobce dále uvedl, že žalovaný při výplatě náhrady za pět dní dovolené nevyčerpané v kalendářním roce 2009 tuto náhradu - vyplacenou až v lednu 2010 – již nezahrnul do rozhodného období pro výměru odchodného, do něhož podle právního názoru žalobce náleží.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného vyjádřeným v žalobou napadeném rozhodnutí, když tvrdí, že dikce ustanovení § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru neumožňuje základ pro výpočet odchodného stanovit fikcí průměrného tarifního služebního příjmu, nýbrž pouze použitím příjmu skutečně vyplaceného v rozhodném období.

Žalobce dále k podpoře svého právního názoru uvedl, že zákon o služebním poměru výslovně nestanoví, že doplatky služebního příjmu, které navyšují průměr, se nezapočítávají. Zákon hovoří o průměrném hrubém služebním příjmu, který je pro výpočet rozhodný. Aby nebylo možno doplatek do celkového příjmu zahrnout, musel by zákon toto výslovně stanovit. Žalobce dále odmítl názor žalovaného, že by potvrzení o zdanitelných příjmech (počítající s příjmem ve výši 699 272,- Kč) bylo vydáváno za „jiným účelem“, jak tvrdí žalovaný. Žalobce je toho názoru, že vystaví-li žalovaný potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a vychází z celkového služebního příjmu, nečiní tak za „jiným účelem“, tím spíše,

jsou-li tyto doklady o výši příjmu závazné i pro jiné správní orgány. Žalobce odmítá postup žalovaného, při němž posuzuje žalobcův příjem dvojím způsobem, kdy pro stanovení daně z příjmu vycházel ze základu služebního příjmu ve výši včetně vyplaceného doplatku příjmu a pro stanovení odchodného pak vycházel z fiktivní částky 295 356, Kč.

Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 91/2007 – 65 k podpoře závěru, že doplatek služebního poměru nelze posuzovat tak, že by jednotlivé části byly splatné vždy ke dni splatnosti jednotlivých služebních příjmů, doplatek totiž náleží policistovi až po skončení zproštění výkonu služby. Protože mu byl vyplacen v kalendářním roce 2009, je třeba jej započítat do výpočtu odchodného. Žalobce dále uvedl, že i v době nemoci pobíral nemocenské dávky, jejichž výše byla vypočítávána z celkového příjmu za rok 2009, tj. z částky 699 272,- Kč. K důkazu tohoto tvrzení žalobce navrhl výstupy z ekonomického informačního systému žalovaného prokazující výši příjmů žalobce v roce 2009, dále evidenční list důchodového pojištění příslušníků bezpečnostních sborů ze dne 19. ledna 2010 a potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění ze dne 7.1.2010.

Žalobce je toho názoru, že žalovaný nesprávným způsobem aplikoval ustanovení § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru a v důsledku toho jej poškodil.

Žalovaný ve svém vyjádření v návaznosti na žalobcovo tvrzení, že jeho trestní stíhání bylo od počátku nesmyslné, uvedl, že služební funkcionář představený žalobci ve věcech kázeňských a personálních nevyužil své pravomoci propustit žalobce ze služebního poměru, ač tak podle tehdy platného zákona č. 186/1992 Sb. učinit mohl a po zralé úvaze přistoupil pouze ke zproštění žalobce výkonu služby. K tvrzení žalobce, že bylo jeho trestní stíhání od počátku nesmyslné, uvedl, že v jeho případě nebyl služební funkcionář přesvědčen, že došlo k naplnění znaků trestného činu. Žalovaný nesouhlasí však s tím, že by žalobce nebyl nadán žádnými pravomocemi, protože měl alespoň povinnost upozornit kolegu na nedostatky při šetření skutkového děje. Tvrzení žalobce, že po dobu zproštění mu nebyl povolen výkon jiného zaměstnání, považuje žalovaný ve vztahu k předmětu soudního řízení za irelevantní.

Žalovaný považuje za nedůvodnou námitku žalobce, že byl při výpočtu jeho odchodného nesprávně aplikován zákon. Konstatoval, že doplatek služebního příjmu vyplaceného v roce 2009 byl proveden za období zproštění výkonu služby, tj. od 20. 3. 2006 do 31. 12. 2006, dále za kalendářní rok 2007, rok 2008 a rok 2009 do 16. září 2009. Žalovaný dále uvedl, že pokud by zákon předpokládal stanovení průměrného hrubého služebního příjmu rovněž za celou dobu zproštění retroaktivně, musel by retroaktivitu sám stanovit, přičemž je tato zároveň legislativně nepřipustná. Žalovaný nerozporuje skutečnost, že doplatek služebního příjmu žalobce za dobu zproštění služby mu byl doplacen v září roku 2009, ale tvrdí, že se jedná o doplatek za roky 2006 – 2009 a nelze je slučovat, neboť tomu brání ustanovení § 166 odst. 1 služebního zákona, podle něhož se pro účely stanovení všech výsluhových nároků za měsíční služební příjem považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního příjmu příslušníka. Žalovaný je toho názoru, že z hlediska odchodného a výsluhových nároků se započítává pouze služební příjem za rok 2009 bez doplatků z předešlých let. Žalovaný má za to, že se v daném případě nejednalo o měsíční služební příjem poskytovaný za rok 2009, nýbrž o doplacení služebního příjmu za roky 2006 – 2009, protože nebylo možné požadavek žalobce akceptovat. V rozporu se zákonem je žalobcův právní názor, že je ve smyslu zákona služebním příjmem příslušníka v rozhodném období příjem, který mu byl v tomto období skutečně vyplacen.

Žalovaný dále vyslovil nesouhlas s námitkou žalobce týkající se náhrady za nevyčerpanou dovolenou, jež mu byla vyplacena až v měsíci lednu 2010, neboť v souladu se služebním zákonem mu mohla být vyplacena teprve po skončení kalendářního roku (skončení služebního poměru žalobce), neboť až do té doby žalobce dovolenou čerpat mohl.

Soud ve věci samé rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřili, a proto měl soud za to, že s tímto postupem oba souhlasí.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 5.1.2010 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. 15/2010, jímž přiznal žalobci odchodné ve výši 57.430,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí bylo konstatováno, že se odchodné přiznává za výkon služby v trvání deseti let ve služebním poměru. S odkazem na ustanovení § 166 odst. 1 služebního zákona byla za hrubý služební příjem za kalendářní rok 2009 vzata částka ve výši 24.613,- Kč, z čehož bylo vypočteno odchodné jako 2 a 1/3 násobek měsíčního služebního příjmu. Včasným odvoláním ze dne 18.1.2010 napadl žalobce prvostupňové rozhodnutí a namítl, že jeho služební příjem za rok 2009 činil celkově 699.272,- Kč a nikoli tedy 295.356,- Kč, z něhož bylo vycházeno v prvostupňovém rozhodnutí. Tvrze skutečnost žalobce v odvolání navrhl prokázat potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a funkčních požitků za rok 2009. Žalobce uvedl, že bylo při stanovení odchodného postupováno v rozporu s ustanovením § 166 odst. 1 služebního zákona.

O odvolání rozhodl žalovaný dne 8.3.2010 tak, že odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nelze akceptovat námitku žalobce, že odvoláním napadené rozhodnutí nevychází z faktického stavu, nýbrž z fikce, podle níž měl být jeho služební příjem za rok 2009 složen z dvanácti měsíčních příjmů po 24.613,- Kč. Z výpočtového podkladu pro výplatní pásku pro měsíc září vyplývá, že v tomto měsíci byla na účet žalobce k výplatě poukázána částka ve výši 345.796,- Kč jako doplatek rozdílu služebního příjmu po dobu zproštění výkonu služby. Pokud žalobce v odvolání poukazuje na skutečnost, že v potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti činil jeho příjem 699.272,- Kč, podotýká žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, že je toto potvrzení určeno k jiným účelům (daňovým) a nikoli výsluhovým. Potvrzení proto nelze použít. Při výpočtu je rozhodující měsíční služební příjem poskytovaný v průběhu kalendářního roku. Žalobce nemůže požadovat, aby mu doplacený služební příjem byl započítán do celkové výše průměrného hrubého služebního příjmu za rok 2009, neboť by to bylo v rozporu s ustanovením § 166 odst. 1 služebního zákona a byl by zvýhodněn oproti jiným příslušníkům, kterým skončil služební poměr k témuž dni. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že při jednání senátu poradní komise žalovaného přítomný žalobce uvedl pouze námitky shodné s námitkami uplatněnými v písemném vyhotovení odvolání. Hrubý služební příjem žalobce za rok 2009 podle žalovaného činil 295.350,- Kč, průměrný hrubý služební příjem pak 24.613,- Kč. Dle názoru žalovaného se rozhodně nejedná o fikci, jak tvrdí žalobce.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a věc posoudil takto:

Soud vzal v projednávané věci na základě kontroly správního spisu a shodných tvrzení účastníků za prokázané, že žalobci bylo přiznáno odchodné ve výši 57.430,- Kč, přičemž za základ výpočtu odchodného, tj. za měsíční služební příjem ve smyslu ustanovení § 166 odst. 1 služebního zákona byla vzata částka 24.613,- Kč a že v září roku 2009 byla žalobci poukázána částka ve výši 345.796,- Kč jako doplatek služebního příjmu za dobu zproštění výkonu služby. Za nespornou považuje soud také skutečnost, že po dobu od 20.3.2006 do dne 16.9.2009 byl žalobce v souladu se služebním zákonem zproštěn výkonu služby. Tyto skutečnosti vyplývají z tvrzení obou účastníků jakož i z navržených důkazů, jež jsou založeny ve správním spisu, nebo byly žalobcem předloženy (zprošťující rozsudek v trestní věci žalobce). Z potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti žalobce ze dne 7. 1. 2010 podle zákona o daních z příjmů, jež je obsahem správního spisu, soud rovněž zjistil, že jako úhrn zúčtovaných příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků byla žalovaným uvedena částka 699.272,- Kč.

Při posouzení žalobní námitky, v níž žalobce brojil proti nezahrnutí náhrady služebního příjmu za nevyčerpanou dovolenou do výměry odchodného, musel soud vycházet z obsahu pojmu měsíčního služebního příjmu, jak vyplývá z dikce ustanovení § 166 služebního zákona. Podle ustanovení § 112 služebního zákona vzniká nárok na služební příjem za výkon služby. Po dobu čerpání dovolené nebo služebního volna má pak příslušník podle ustanovení § 124 odst. 7 služebního zákona nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu. Nárok na náhradu ve výši služebního příjmu odpovídajícího době nevyčerpané dovolené vyplývá z téhož ustanovení služebního zákona. Ustanovení § 124 odst. 7, věta druhá, služebního zákona k tomu stanoví: *„Jestliže příslušník nemohl dovolenou vyčerpat do konce následujícího kalendářního roku, náleží mu za ni náhrada ve výši služebního příjmu, který odpovídá době nevyčerpané dovolené.“* Rozlišuje-li zde zákon mezi služebním příjmem a jeho náhradou, je třeba dovodit, že je to pouze služební příjem jako takový sestávající ze složek vyjmenovaných v ustanovení § 113 služebního zákona, z něhož je třeba vypočítávat výši odchodného, nikoli tedy z jeho případné náhrady. Námitka žalobce proto není důvodná, neboť náhradu služebního příjmu nelze pod služební příjem zahrnout a tím ani do měsíčního služebního příjmu jakožto základu pro výměru odchodného.

Žalobní námitku ohledně nesprávné aplikace ustanovení § 166 odst. 1 služebního zákona posoudil soud také jako nedůvodnou. Služební zákon upravuje ve své jedenácté části (§ 155 an.) výsluhové nároky, mezi které ve třech hlavách dále zařazuje jednak odchodné, jednak výsluhový příspěvek a dále ještě úmrtné a příspěvek na pohřeb příslušníka. Odchodné je třeba proto systematicky považovat za jeden z druhů výsluhových nároků. Vznikl-li žalobci na základě ustanovení § 155 služebního zákona nárok na odchodné, vypočte se jeho výše v souladu s ustanovením § 156 odst. 1 jako násobek měsíčního služebního příjmu zvýšeného o jednu třetinu za každý další ukončený rok služebního poměru. Za měsíční služební příjem se pak podle ustanovení § 166 odst. 1 služebního zákona *„pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z tohoto kalendářního roku.“* Stanoví-li zde zákon, že se měsíční služební příjem takto stanoví pro účely výpočtu výše výsluhových nároků, je třeba odmítnout argumentaci žalobce, podle níž lze příjem ve smyslu § 166 odst. 1 služebního zákona určit z celoročního hrubého

služebního příjmu v roce 2009 seznatelného z potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti nebo z evidenčního listu důchodového pojištění za rok 2009. Dle názoru soudu se zde jedná o speciální ustanovení, na jehož základě má být stanoven průměrný měsíční služební příjem, který příslušníkovi v dotyčném kalendářním roce v souladu s příslušným nařízením vlády o platových podmínkách náležel. V posuzovaném případě se jedná o příjem za předpokladu, že by nedošlo ze zákonných důvodů ke snížení služebního příjmu nebo jeho doplacení za dobu, kdy mu byl tento příjem snížen. Že se zde jedná o určitou zákonnou fikci služebního příjmu, resp. záměrné abstrahování od případných důsledků snížení služebního příjmu, vyplývá zejména z ustanovení § 166 odstavce 3, podle něhož se „*při stanovení výsluhových nároků nepřihlíží ke snížení služebního příjmu v důsledku zproštění výkonu služby a uložení kázeňského trestu snížení základního tarifu*“. Analogicky lze tak dojít pouze k závěru, že pokud se v případě snížení služebního příjmu v důsledku zproštění výkonu služby k takovéto skutečnosti při stanovení odchodného nepřihlíží, nemá se při stanovení odchodného přihlížet ani k pozdějšímu doplacení této části služebního příjmu. Účelem zákona je zde zachování rovnosti mezi těmi, jimž sice vznikl nárok na odchodné, přičemž je jim příjem momentálně krácen, dále těmi, kterým nikdy krácen nebyl a také těmi, jimž krácen byl a posléze jim byl z toho důvodu doplacen. Odkazuje-li proto žalobce na příjem ze závislé činnosti vykázaný v potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti, odvolává se na příjem zjišťovaný na základě jiného právního předpisu - zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů - za účelem odvodu této daně. Zákon o daních z příjmů postihuje za účelem stanovení daně příjmy ze závislé činnosti podstatně širěji než je tomu u zákona o služebním poměru. Hrubý služební příjem za kalendářní rok podle zákona o služebním poměru a příjmy ze závislé činnosti podle zákona o daních z příjmů jsou odlišnými instituty s rozdílným účelem a nelze je proto ztotožnit, jak v projednávané věci učinil žalobce. Stejně odlišnou povahu má postup při stanovení vyměrovacího základu pro pojistné na sociální zabezpečení podle zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Obdobně judikoval již Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 4Ads 46/2008 ze dne 23.7.2008 ve vztahu k otázce započitatelnosti kázeňské odměny do vyměrovacího základu pro výpočet odchodného podle předchozí právní úpravy služebního poměru (zák. č. 186/1992 Sb.), když mimo jiné konstatoval, že „*příjem ve smyslu zákona o daních z příjmů a služební příjem policisty jsou odlišné pojmy a právní předpisy, které je upravují (zákon o daních z příjmů a služební zákon ve spojení se zákonem o platu) vycházejí z odlišné koncepce a východisek. Rovněž smysl a účel právní úpravy obsažené v těchto předpisech je odlišný.*“ Závěr žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí, že při výpočtu odchodného nelze vycházet z doplatku služebního příjmu, je proto správný.

Zatímco žalobce v žalobě vychází při stanovení základu pro výpočet odchodného (měsíční služební příjem) jen z peněžitého plnění fakticky poskytnutého, služební zákon počítá s příjmem v určitém období poskytovaným, tj. poskytovaným v případě nijak nezměněných okolností. Měsíční služební příjem proto pro účely výpočtu odchodného sestává v případě žalobce pouze z tarifního platu, osobního příplatku, zvláštního příplatku rizikového a ze služebního příjmu za vyčerpanou dovolenou. Takto definovaný výčet složek služebního příjmu rovněž vychází z ustanovení § 113 a z ustanovení § 124 odst. 7 služebního zákona. Protože se podle ustanovení § 166 odst. 3 ke snížení služebního příjmu v důsledku zproštění výkonu služby nepřihlíží, nelze tarifní plat při výpočtu odchodného navyšovat o doplatek služebního příjmu (zde celkově částku ve výši 345.796,- Kč). Hrubý služební příjem za jednotlivé měsíce kalendářního roku 2009 (roku relevantního pro výpočet) je ve správním spise seznatelný například z výstupů z ekonomického informačního systému EKIS (č. 1. 16 správního spisu) a dále z přehledů o hrubém služebním příjmu žalobce (č. 1. 95 an. správního spisu), které pro senát poradní komise žalovaného vypracoval jeho odbor personálního řízení

a odměňování. Z obou dokumentů přitom vyplývá, že součet hrubých služebních příjmů (ve smyslu služebního zákona) za jednotlivé měsíce roku 2009 činí celkově částku 295.350,- Kč, nikoli tedy částku 699.272,- Kč, jak tvrdí žalobce. Prvně uvedená částka pak ve smyslu ustanovení § 166 odst. 1 služebního zákona představuje základ pro výpočet měsíčního služebního příjmu pro stanovení odchodného. Dělením tohoto součtu dvanácti měsíci pak lze dojít pouze k částce 24.613,- Kč jako výslednému měsíčnímu služebnímu příjmu. Vzal-li proto správní orgán tuto částku za základ pro výměru odchodného podle § 156 odst. 1 služebního zákona, postupoval dle názoru soudu v souladu se zákonem. Výpočet shora uvedený je proveden na straně 7 napadeného rozhodnutí. Názoru žalobce, že byla při výpočtu použita nesprávná fiktivní čísla, proto nelze přisvědčit.

Žalobce odkázal k podpoře svého právního názoru rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, sp. zn. 3 Ads 91/2007, v němž je řešena otázka splatnosti doplatku služebního příjmu, resp. existence nároku na úroky z prodlení s výplatou části kráceného služebního příjmu. Nejvyšší správní soud zde m. j. konstatoval, že takový nárok příslušníkovi nenáleží, neboť se správní orgán s výplatou služebního příjmu nedostal do žádného prodlení, nepříslušela-li příslušníkovi část tohoto příjmu po dobu trestního stíhání přímo ex lege. Nárok na výplatu doplatku vzniká příslušníkovi teprve ukončením zproštění výkonu služby. Žalobce správně dovodil, že ve smyslu tohoto rozhodnutí lze doplatek služebního příjmu považovat za plnění, na něž vzniká nárok teprve se skončením zproštění výkonu služby, tzn. nikoli s každým jednotlivým v minulosti kráceným služebním příjmem. Ze skutečnosti, že se doplatek stává splatným až se skončením zproštění výkonu služby, však nelze dovodit, že se tím tento doplatek zahrne do základu pro výměru odchodného (měsíčního služebního příjmu). Rozhodující je v tomto případě povaha peněžitého plnění, které příslušník nabývá, v posuzovaném případě povaha doplatku služebního příjmu.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a že by došlo ke krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností správního úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu